

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№ 4 (41) квітень 2008 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

преосвященнійшого Михаїла, єпископа Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

Воскресіння Христове бачивши,
поклонімось Святому Господу
Ісусові, Єдиному Безгрішному.
Хресту Твоєму поклоняємося,
Христе, і Святе Воскресіння
Твоє оспівуємо і славимо...
(Воскресна стихира)

Як близькі нам слова цього піснеспіву, який чуємо на Всенічному Богослужінні напередодні кожної неділі. Цієї ж святої нічі він звучить тричі, сприймається з особливою радістю і трепетом. Сьогодні Пасха, Світле Христове Воскресіння. Співаючи тричі „Воскресіння Христове бачивши”, Свята Церква оспівuje і прославляє Святу Трійцю, Друга Особа Якої – Син Божий – утілився, прийшов на землю, щоби спасти рід людський од вічної загибелі, відкрити людству ворота колись утраченого Раю.

Щоби звершити спасіння, Бог з великої Своєї любові приніс у жертву Самого Себе. Він перетерпів великих страждання, хресну смерть і воскрес на третій день. Тому для християн немає святішої істини, як істина Воскресіння Спасителя.

Воскресіння Христове – це свято радості. І, незважаючи на його сорокаденну тривалість, здається, що всієї цієї радості неможливо збагнути і вмістити в своєму серці. Першим словом Воскреслого Христа було: „Радуйтесь!“ У ці святкові дні Церква закликає всіх віруючих радіти і викликавати: „Цей день, його ж створив Господь, радіймо й веселімось в нім“ (Пс. 117, 24).

Протягом життя людина має багато земних радошів: молодість, красу, власну силу, сімейне життя, здійснення добрих справ, відвідування храму Божого – втіху від того, що ми живемо. Однак земні радоші – це лише віблиск істинної і вічної Божественної радості. „Не бачило око, і вухо не чуло, і на серце людини не приходило те, що Бог приготував тим, хто любить Його“ (1 Кор. 2, 9).

Шороку, коли приходить Пасха, віруючі люди оживають, воскресають духом, торжествують і безмежно радіють, вітаючи один одного радісним „Христос воскрес!“, а у відповідь – „Воїстину воскрес!“

Пасха Христова – це свято перемоги життя над смертю, добра над злом. Христос Спаситель закликає кожного з нас до духовного вдосконалення, до боротьби зі злом у самих собі. Гріх не повинен володіти нашою природою, тому що ми покликані до святості, до Богоуподібнення по благодаті. Ми повинні, подібно апостолам, свідчити істину Воскресіння своєму життям і нести цю благу вістку всьому світові. У наш непростий час тільки ця блага вістка про Воскресіння Христове здатна змінити наше терпіння, внести в життя нашого суспільства злагоду, примирити ворогуючих, об'єднати розділених.

Цієї святої пасхальної нічі ми повинні побачити один в одному свого брата і сестру: «Воскресіння день, і просвітімось торжеством, і один одного обійтімо. Скажімо

– „Браття“. Прославляймо Воскреслого Господа не лише вустами, але і нашими ділами. Тільки тоді Пасха буде для нас спасительною, коли істина Воскресіння Христового стане нашою істиною, основою нашої віри, змістом нашого життя.

Воскресіння Христове є джерелом і основою нашої віри, надії й любові. Воно дає нам наснаги, надихає нас на нове християнське життя. Воно дає нам байдарість і силу, щоб перемагати сум і журбу. Воно єднає живих і померлих в одну сім'ю, спонукає нас боротися з гріхом. Якщо Христос воїстину воскрес, то це означає, що Він є Син Божий, істинний Бог наш і Спаситель. Значить, у Нього треба вірувати, покладати на Нього всі свої надії і любити Його усім серцем. Отже, Воскресіння Христове означає, що наша християнська віра є істинною і святою. Значить, і всі Його слова, все Його вчення і всі Його заповіді та кож істинні й незмінні. Нам залишається без усякого сумніву завжди перебувати в цій святій вірі, виконувати Божі заповіді,

твірди іти шляхом спасіння в цьому житті.

Воскресіння Христове відкрило нам шлях до всезагального воскресіння. Тілесна смерть для нас стала тимчасовим явищем. Хрестні страждання Ісуса Христа і Його Воскресіння стали підґрунтам Зіслання Святого Духа і заснування Святої Церкви. Як нам сьогодні не радіти і не дякувати Богові за Його велику і жертовну любов до нас, грішників. Любов Божа відродила нас для життя вічного.

Дорогі брати і сестри! Сердечно поздоровляю вас із великим і радісним святом світлого Воскресіння Христового. Нехай благодатне сяйво пасхальної нічі освітлює завжди радістю ваші серця. Зичу всім вам міцного здоров'я, родинного щастя, духовного зростання і Божого благословення на всі ваші добре справи.

Широ вітаю з Великодніми святами голову Волинської обласної державної адміністрації Миколу Романюка, голову Волинської обласної ради Анатолія Грицука, луцького міського голову Богдана Шибу,

голові районних державних адміністрацій, міських і селищних рад, молитовно бажаю мудрості, злагоди, терпіння і допомоги Божої в їхньому відповільному служінні Богові і народу.

Нехай Господь наш Ісус Христос, Який воскрес із мертвих, оберігає нас у миру й братолюбстві, єдності й любові, дарує нам пасхальну радість, пошиле українському bogolubivomu народові добрі, а українському Православ'ю – якнайшвидше об'єднання в єдину Помісну Церкву.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і християнська любов, яка є основою життя на землі й у вічності, нехай завжди перебувають з усіма вами.

Христос воскрес! Воїстину воскрес!

З ласки Божої

+ Михаїл

єпископ Луцький і Волинський

НОВИНИ

Архієрейські службі

Не так давно ми повідомляли, що в Залісцях Рожищенського деканату освячено тимчасовий храм, де вже правляться служби. І ось ще одна добра

новина з того села. На початку березня єпископ Луцький і Волинський Михаїл у співслужбі декана протоієрея Василя Шняка, настоятеля парафії протоієрея Богдана Старовського та інших священнослужителів освятив місце, де буде зведенено постійний храм Рівноапостольної княгині Ольги. Зійшлися селяни, прибула заступниця голови районної ради Ганна Савіцька-Пасельська. Владика виголосив проповідь про важливість зведення храму і висловив переконання, що недалекий той час, коли новий дім Божий золотитиметься куполами у Залісцях.

* * *

Дзвони – єдиний музичний інструмент, традиційно вживаний у православному богослужінні. Чи не кожна парафія бажає мати гарні дзвони, щоб милуватися їх переливами.

Преосвящений побував у с. Хорлупи Ківерецького деканату і освятив нові дзвони храму Святителя Василія Великого, придбані за кошти громади. «Складатимуть вони вас, братя і сестри, на Службу Божу, сповіщатимуть про радісні й сумні події. Нехай наша віра буде схожою на звуки дзвона, щоб усі чули і знали, що ми православні, що ми правильно славимо Творця нашими вчинками, словами і навіть думками», – сказав архієрей.

Після Літургії, яку відслужив владика з деканом протоієреєм Олегом Ткачусем, настоятелем протоієреєм Володимиром Черенюком та іншими священнослужителями, кожен охочий міг піднятися на дзвіницю і спробувати, чи не дрімає в ньому хист дзвонаря.

За раба Божого Тарасія

10 березня єпископ Луцький і Волинський Михаїл разом зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці, луцького міського деканату, викладачами і вихованцями Волинської духовної семінарії відслужив панаходу по Тарасові Шевченку біля пам'ятника йому в обласному центрі. Владика у проповіді наголосив, що справа, за яку Кобзар боровся все життя, і досі на часі, хоч і маємо незалежну державу. Казання було повчальним і змістовним, але, на превеликий жаль, працівники правоохоронних органів при цьому поводилися не досить достойно, тож владика зазначив: «Доки стражі порядку присутні на Богослужінні в кашкетах, з цигарками в зубах і з мобілками біля вух, – доти ладу в країні не буде, доти й слова Шевченка ззвучатимуть всує...»

Напередодні в обласному академічному українському музично-драматичному

ВАРТО ЗНАТИ

СИМВОЛ ЖИТТЯ

Пасхальне яйце: легенди, історія, значення

Чи не найпоширенішою прикметою Великодня є яйце, знак відродження всього живого, пробудження. І пов'язане воно з Воскресінням Христовим дуже давно. З переказів дізнаємось, що коли Марія Магдалина пішла з проповідю по світу, то римському імператорові Нерону, мучителеві християн, принесла крашанку і привітала його словами «Христос воскрес!» Нібито відтоді яйца на Великдені фарбують і називають крашанками. А коли майстри наносять на них візерунки, розписують їх, то такі яйца називають писанками. Є ж іще крапанки і шкрябанки. У кожного майстра візерунок – то певні його роздуми, окрема мова, загадковий текст про щось, який може залишатись не до кінця розгаданим навіть тим, хто вивченю писанок присвятив усе життя.

До речі, походження української писанки залишається малодослідженим: археологія не має жодних свідчень існування на теренах України (Київської Русі) розписаних яєць, тимчасом як на території сусідньої Польщі під час розкопок могил Х–XIII століть знайдено розписані шкаралупки і навіть одну цілу писанку. Про це говорить у книзі «Українська народна писанка» відома майстриня з розпису яєць Віра Манько. Знаходили культові яйця і в курганных похованнях скіфів у Східному Криму (IV ст. до Р.Х.). Загалом мальовані яйця знаходили як на території Європи, так і в Африці й Азії.

Віра Манько стверджує: «Безсумнівним є те, що своїми коріннями писанка сягає дохристиянських часів, коли на півдні Східної Європи (нинішній Україні) мешкали супільства із землеробською основою культури. Про те, що писанка належить саме до цієї культури, свідчить її знаковий код, себто орнамент».

У багатьох культурах існує образ яйця, у якому зароджується життя. Тож і дарували писанку на знак перемир'я (тобто – де є яйце, там зароджується мир), на побажання здоров'я (людина оживає після хвороби), краси, врожаю, закопували в землю або підкладали під вулік (щоб, мовляв, не всихали городи й сади, не гинули рої бджіл). Тобто з яйцем пов'язували щось нове, і те нове мало нести позитив. До того ж, яйце – овальне, не має ні початку, ні кінця, тож і життя з його позитивами, зародження якого воно символізує, має бути безкінечним.

А писанка, крім цього, мала ще одне значення – нанесених на неї символів, тому її ніколи не варили. Відповідно й обрядовий статус писанки був набагато вищий, ніж крашанки. Тому крашанки – це варені яйця, зафарбовані в один колір (наприклад, варені в цибулині). Крашанки вживають одними з перших, розговляючись за великою столом після Великого посту. Їх використовують у забавах, зокрема, вдраюють яйце об яйце: чиє сильніше, не розбилося, той виграв яйце тріснуте.

Писанки ж – то сирі яйця з нанесеним на них символічним рисунком і зафарбовані в три-чотири кольори.

Писанка тісно пов'язана з давньоруськими язичницькими віруваннями, народним календарем, що базувався на сонячному циклі і якому, починаючи із зимового повороту сонця до моменту, коли день стає більшим від ночі, відповідали певні свята: Калити, Коляди, Щедрівки і нарешті Великден – Великий день. Саме цього дня в дохристиянській Русі святували перемогу сонця над темнотою, життя над смертю, весни над зимою і як сонячний символ дарували «красні яєчка». Згодом первісна на-

зва Великодня стала назвою найбільшого християнського свята – Воскресіння Христового, адже це перемога добра над злом, правди над неправдою, життя над смертю. Тому для кожного християнина Воскресіння – воїстину Великий день. І поступово писанка стала християнським символом: орнаменти почали доповнювати написами «Христос воскрес!», «Воїстину воскрес!»

У багатьох народів світу й дотепер існує звичай використовувати яйця у Великодніх святкуваннях, але вони переважно роблять крашанки; якщо і розписують яйца, то дуже просто. В Україні ж писанкарство досягло найвищого рівня розвитку і стало окремим видом мистецтва, а писанка – одним із культурних символів України. Тож не дивно, що в Канаді українські емігранти поставили їй пам'ятник.

На Волині Олена Пчілка, мати Лесі Українки, збирала зразки писанок тощо, і 1876 року видала книжку «Український народний орнамент». На Волині Олена Пчілка, мати Лесі Українки, збирала зразки писанок тощо, і 1876 року видала книжку «Український народний орнамент». Виготовляють писанки переважно упродовж Великого посту. Хтось від його початку, хтось лише в Страсну седмицю, зокрема в Чистий четвер. У деяких регіонах їх починали писати аж на самий Великден після обіду.

Здавна писати по яйцях, так само, як і писати ікони, випікати проскурки, вважалося святою справою, адже кожна писанка – то своєрідна посвята Воскресінню Христовому. Жінки та дівчата готувалися до цього наперед. Вони мали вгамувати свої думки, заспокоїтися, не мати зла на когось, не гніватись. Нечисті помисли, суперечки могли негативно вплинути на написання. Писанка – це своєрідні духовні ліки заспокоєння, бо створити її не можна неспокійним, неврівноваженим, з поганим настроєм: обов'язково щось забудеш і зіспуєш. Наносили рисунок на яйце воском. Залежно від статків, у кожній сім'ї виготовляли від 12 до 60 писанок.

Якщо раніше писанки були сирими, бо в сирому яйці – життєдайна сила, то тепер і їх варять. Проте яйце – і крашене, і писане – залишається головним атрибутом свята і головною стравою на пасхальному столі. Їх обов'язково освячують у церкві з усіма іншими наїдками. А після Богослужіння люди хрестосуваються, даруючи один одному святкові яйця. Так українці не лише висловлюють радість із приводу Христового Воскресіння, але й миряться, прощають один одному провини. Крашанки й писанки разом із пасками дарують священикові, який освятив великої страви. Нині таким чином віряни долучаються до благодійності. Адже за час освячення церква збирає досить велику кількість яєць, які роздає у різні притулки, сиротинці тощо.

Удавнину писанку клали в домовину тим, хто помер на Великодні свята. Під час Прovidного тижня люди йдуть на могили своїх родичів. Раніше хрестосувалися з померлими, розбиваючи писанку об хрест і кажучи: «Христос воскрес!» Потім розкришували її над могилою з вірою, що родичі нібито прилетять у вигляді птахів і споживуть її. Подібні поганські традиції збереглися досі у марновірних людей: на місця поховань кладуть паски, яйця тощо. Позиція Церкви щодо цього однозначна: робити так не слід, адже продукти приваблюють тварин, які часто осквернюють могили.

За матеріалами писанкарки Віри МАНЬКО
підготував Андрій ГНАТЮК
Світлина Петра КРИВОШЕЯ

тичному театрі ім. Т. Шевченка відбулося літературно-мистецьке свято «Шлях до Тараса», присвячене 194-й річниці від дня народження нашого генія. На запрошення місцевої влади та з благословення владики у заході взяв участь прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко.

11 березня на запрошення Ратнівської райдержадміністрації місцевий декан настоятель Іллінської церкви протоієрей Роман Бодак відслужив панаходу по Тарасові Шевченку в районному центрі біля пам'ятника Кобзареві. Співав хор цього храму. Прийшла сила-сильна людей, зокрема голова райдержадміністрації Адам Харлампович, селищний голова Володимир Кулик. Отець Роман у проповіді нагадав ратнівчата про духовний приклад Шевченка та закликав усіх молитися за нього.

Приймаємо прочан

Паломницька служба нашої єпархії розгорнула неабияку діяльність: численні маршрути відпустовими місцями України нещодавно поповнили й богомілля на Святу Землю. А от паломництва на Волинь досі не було. Тож паніматка Лариса Савчук, яка опікується цією ділянкою роботи духовної консисторії, вирішила заповнити цю прогалину й організувала першу таку прощу. Пілігримами були вихованці Рівненської духовної семінарії Київського Патріархату. Сорок учнів та двоє викладачів побувають у Луцьку (Троїцький кафедральний собор, Волинська духовна семінарія, Замковий монастир, Благовіщенський храм), у Жидичинському монастирі,

у Володимири (собор і монастир Різдва Христового, Василівська церква), у Зимненському монастирі.

Наступні прощі святинями Волині буде розширене: крім цих пунктів, до маршруту включать розкопки Йоано-Богословського собору в Луцькому замку та Музей волинської ікони.

«...І в усьому – братерська любов»

У Волинському інституті післядипломної педагогічної освіти відбулося чергове засідання комісії з викладання християнської етики в ЗОШ, створений Волинською радою Церков. У ньому взяли участь представники Православної Церкви (обох Патріархатів, від УПЦ КП – директор Центру християнського виховання дітей і молоді священик Андрій Ротченков), Римсько-Католицької та голова обласної Асоціації педагогів-християн Н. Волков. Ішлося про вдосконалення викладання в нашему краї цього важливого предмету. Наголос було зроблено на толерантному ставленні викладачів один до одного та до школярів за умов поліконфесійності.

«Що є істина?»

В інституті соціальних наук Волинського національного університету ім. Лесі Українки відбулася II Всеукраїнська наукова конференція «Сучасна релігійність: стан і тенденції». Розглядалися такі теми: змістові характеристики сучасної релігійності; соціальні зміни, громадянське суспільство і сучасна релігійність; релігійність і сучасний соціокультурний простір; сучасний віруючий: особливості і типологія.

(Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА**У НЕДІЛЮ – В БОЖИЙ ДІМ**

«Що прийду до церкви – то все паски святять». Але гумор цього прислів'я гіркий

Запитання

По радіо почув проповідь священика, який стверджував, що до церкви треба ходити щонеділі. Я ж ходжу до храму дуже рідко: на Пасху і на Різдво. Вважаю, що в мене Бог є в серці. Я в Нього вірю, молюсь до Нього – і цього мені достатньо. Навіщо ходити до церкви кожну неділю?

Відповідає

священик Андрій Ротченков

Одного разу онук запитав свого дідуся: «Чому мені обов'язково треба ходити до церкви? Невже не можна молитися і читати Боже слово вдома?» Дідусь відчинив дверцята печі й дістав звідти гарячу вуглину. «Дивися, що з нею буде», – сказав онуку. Вуглика поступово згасала. Потім дідусь знову повернув її у вогонь до інших вуглиник – і вона зачарованілася. Дідусь пояснив, що вуглиники підтримують горіння одна одної, кожна своїм жаром. Так і люди. Коли вони складають дружну церковну сім'ю, то підтримують одне одного, моляться одне за одного, допомагають у бідах і труднощах. Але якщо людина не хоче бути в церковній громаді, тоді вона не має підтримки і допомоги. Тоді віра і любов у її серці пригасають.

Господь наш Ісус Христос хоче, щоб ми спасались гуртом, а не поодинці. Саме тому Він заснував на землі Свою Церкву як громаду людей, об'єднаних вірою, Законом Божим, церковною ієрархією (духовною владою) і таїнствами. Під час заснування Церкви, коли Дух Святий зійшов на апостолів, – усі вони перебували разом у спільній молитві. Господь заповідав нам молитися спільно, сказавши: «де двое чи трое зібрані в ім'я Мое – там Я серед них». Для

спільної молитви ми приходимо в храм, названий Спасителем домом Божим, домом молитви.

Храм – це місце особливої присутності Бога. Господь є скрізь, але в церкві – поособливому. Соломонові Господь сказав, що Його очі й серце перебуватимуть у храмі вічно. Храм – святий, тобто відділений від світу, незвичайна будова, присвячена Богові. І молитва наша сильніша, коли ми молимось гуртом. Адже ми кличемо рідних на допомогу, бо разом роботу виконамо швидше і легше. Так і з молитвою. Спільна молитва має набагато більшу силу, ніж наодинці. Саме тому, якщо ми хочемо, щоб наші прохання були вислухані Богом, ми приходимо в храм.

Храм – це навчальний заклад, де вивчаємо найважливіше вчення – науку нашого спасіння. Все у храмі навчає: і церковні піснеспіви, і читання Біблії, і проповіді, і ікони. Слова Богослужіння, рухи священнослужителів, кадильний дим, горіння свічок – усе у храмі навчає. Храм називають небом на землі. Бо все у храмі нагадує про небо, тобто про духовний невидимий світ, куди спрямовуємо нашу молитву.

В церкві наша підвідомість очищається від духовного бруду (злоби, розпусти, насиля, жахів, окультизму...), який так «щедро» виливається на нас засобами масової інформації і який потім впливає на наші вчинки, слова і думки, схиляючи нас до гріха. Тому храм також є лікарнею для душі.

Господь навчає нас, що людина може спастися свою душу тільки у співпраці з Богом. Для цього Всешишній нам дає силу, яка зміцнює нас у добрі, робить нас кращими, сильнішими духом і має назву благодать. Тільки у храмі Божому ми можемо най-

повніше отримати благодать, особливо у святих таїнствах. Серед семи таїнств Церкви найчастіше приступаємо до Сповіді та Причастя. За вченням Церкви, це потрібно робити принаймні раз на місяць. Сповідь – це очищенння душі від гріхів, од духовного бруду. Своє тіло миємо досить часто, а ось душу очистити забуваємо. Уявімо, що ми не милися цілий рік. Як виглядатиме наше тіло? Саме так виглядає наша душа, якщо ми сповідаємося один раз на рік. Тоді вона забруднена гріхами, зранена пристрастями, виснажена без Причастя.

Святі Заповіді Творець дав нам не випадково. Адже кожна з них застерігає від біди, від страждань, від того, що може нам

зашкодити. Наприклад, сьома заповідь «Не чини перелюбу» застерігає від гріха розпусти, який спустошує душу, приносить нам важкі захворювання, робить нас подібними до тварин. Так само і четверта заповідь, яка навчає шість днів працювати, а сьомий – присвячувати Богові. Не кілька днів на рік, а саме кожен сьомий день тижня. А присвятити – означає обов'язково прийти до храму Божого і втамувати свій духовний голод, очистити свою душу, наблизити її до Небесного Отця.

Саме тому християни мають відвідувати храм щонеділі й у свята і не відділяти себе від церковної громади – тіла Христового.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я**«А ВИ... НЕ ВЕРУЮЩИЙ?»**

**Так говорять, маючи на увазі протестантів: не п'ють, не матюкаються, вдягаються скромно...
А що означає бути православним християнином?**

У книзі «Закон Божий» сказано, що ми називаємося православними християнами, бо віруємо в Ісуса Христа, як викладено у Символі віри. Ми належимо до заснованої Ним єдиної, святої, соборної й apostol'skoї Церкви, яка під керуванням Духа Святого незмінно, правильно славить, вірить, бере же вчення Спасителя. Один із давніх отців Церкви св. Анастасій Синаїт зазначив: «Православ'я – це істинне уявлення про Бога і творіння».

Але чи мають це істинне уявлення про Бога мільйони «православних», які приходять до церкви (та чи й приходять?) лише у Великий піст, формально відвідуючи Сповідь та Причастя, поспішаючи над ранок Великодня, щоб устигнути посвячення пасхальним кошиком із різними стравами? Чи мають його ті, хто прикриває свою залежність від алкоголю, куріння чи просто нехристиянського способу життя словами: «Я православний! Це „штундам“ не можна пити, курити, гуляти, а нам – можна!»?

Істинне уявлення про Бога та відповідний спосіб життя полягає не в тому, що людину охрестили в дитинстві. Мовляв, я маю Бога в серці (нібито маю), а ходити щонеділі до церкви, брати участь у таїнствах – необов'язково. Як буде потрібно повінчатися, чи поховати когось, або ж охрестити, то тоді не важливо, чи я парафіянин. Заплатимо, скільки треба, та й священик виконає, що треба. Ти, хто так думає, не має права називати себе православним. Людина може обманути кого хочеш, іноді навіть саму себе (найкращий брехун – це той, хто вірить сам у свою брехню, як, наприклад, диявол!), але Бога не обманиш. «Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне», –

навчає апостол Павло у Посланні до галатів. Суд Божий – це і є час збирання врохаю. І, зрозуміло, коли насіння було хороше, то й урожай (суд) буде хорошим. А «коли б ми судили самі себе, то не були б судимі», –

із неї. Прийшло свято чи недільний день – обов'язково всією сім'єю йдімо до церкви. Бо тільки на цьому кораблі – спасіння від розбурханих хвиль житейського моря. І не просто постоїти, думками блукаючи де

пише той же апостол у Першому посланні до коринфян.

Недостатньо поставити свічку (хай навіть найбільшу), поїсти куті, крашанок, постелити лепеху, почепити образок – треба молитися до того, хто на нім зображеній; недостатньо прийти на Сповідь без гідної підготовки і то лише раз на рік; недостатньо мати вдома Біблію, – необхідно щодня читати її та жити відповідно до того, що пізнав

загодно, а бути співучасником Служби Божої, уважно слідкуючи за Богослужінням по книжці з її текстом. Закликає Церква до справ милосердя і братолюбства – справді православний християнин одразу відгукується, а в Євангелії від Луки сказано: «Яко мірою міряєте, такою ж відміряється і вам». Тоді не будемо заздрити багатству і взаємовиручці «штундів». Таке насіння завжди приносить урожай миру й радості.

Звісно, це не означає, що в християн, які живуть православним життям, немає жодних проблем. Ні! Спокуси приходять до всіх, але православна людина під час спокус перебуває з Христом у Його човні – Церкви, а тому все перемагає вірою, що проявляється любов'ю. Причому за ці перемоги у вічності отримає райський вінець.

Православ'я – це слідування за Христом дорогою життя, вузькою стежкою миру, чистоти, стриманості, покори, святості, любові (на відміну від широкої дороги гріховних розваг, пиятих тощо). Якщо ми йдемо Його дорогою, то Його мир і радість переповнюють наше серце. Ісус сказав учням: «Мир залишаю вам, мир Мій даю вам; не так, як світ дає, Я даю вам» (Євангеліє від Іоана).

Мир Божий – це дар, який доступний кожному, але формальний підхід до релігії Його не принесе. Саме для того Ісус Христос пішов на хрест і воскрес із мертвих, щоб ми жили, наповнені цим миром, а не обманювали самих себе. Піст і молитва допомагають нам змінити формальність на справжню присвяту себе православному способу життя. Тоді й проголошуватимемо пасхальне вітання «Христос воскрес!» не як порожню фразу, а як те, що відбувається в нашому серці. Тоді будемо справжніми віруючими – православними християнами.

Протоієрей Віктор МИХАЛЕВІЧ,
капелан і викладач
Волинського інституту
імені В. Липинського МАУП,
настоятель парафії
апостолів Петра й Павла с. Коршовець
Луцького районного деканату.
Світлина Сергія ДУБИНКИ

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)
З благословення єпископа Луцького і Волинського Михаїла у заході взяв участь прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко. Серед учасників були також представники Московського Патріархату й Церкви євангельських християн-баптистів, а також світські релігієзнавці.

Серед питань, порушених отцем Віталієм, особливу зацікавленість присутніх викликала проблема захисту християнином своєї релігійності в сучасному суспільстві, де панує атмосфера десакралізації та світоглядного релятивізму. «Ми повинні задуматися, де за умов переважання цінностей лібералізму є межі допустимого компромісу для християнина, а якими цінностями не можна поступатися за жодних обставин», – зазначив священик.

Виступи промовців-богословів загалом схвално сприймалися аудиторією, чого не можна сказати про реакцію на доповіді світських релігієзнавців. Їхні виступи викликали інколи гостру дискусію про речі, що для віруючих є фундаментальними.

Запалений гнотик пам'яті

У день смерті Ярослави Стецько, луцька станиця «Пласту» виступила з почином провести панахиду за упокоєння раби Божої Ганни (таке хресне ім'я цієї політичної діячки). Окрім пластунів, до Троїцького кафедрального собору прийшли пом'януть патріотку й інші небайдужі. Декан протоієрей Володимир Подолець, який відслужив панахиду, у проповіді зазначив, що «небіжчиця боролася за волю України не лише в часи воєнного лихоліття, а й у мирний час, причім не взяла громадянства іншої країни аж доки її Батьківщина стала незалежною. Коли ж Україна проголосила незалежність, вона переїхала сюди з Америки, незважаючи на всі економічні й побутові негаразди. Ви ж, молячись за її упокоєння, вчиняєте душеспасений акт не лише стосовно Ярослави Стецько, а й щодо самих себе».

У капеланській службі

Волинський національний університет імені Лесі Українки – інтелектуальний центр нашого краю. Відколи тут утворилася громада Київського Патріархату, з новою силою запульсувало і духовне життя.

Нешодавно капелан ВНУ протоієрей Михайло Бучак взяв участь у Форумі інтелігенції Волині (Громадських слуханнях проекту Концепції гуманітарного розвитку країни), що відбувся у цьому виши. У виступі душпастир наголосив, що розвиток України в гуманітарному плані неможливий без якнайширшого використання багатошого досвіду Християнства. Тим часом християнські цінності майже відсутні, наприклад, у шкільних підручниках, зокрема з історії. Тож величезним науковцям є надчим працювати. До речі, на цьому заході прозвучала ідея створити Всеукраїнську асоціацію авторів підручників.

Кілька днів по тому у ВНУ відбулося засідання ради з молодіжної політики цього вузу. Отець Михайло взяв участь у цьому і розповів про свою майбутню діяльність у навчальному закладі, можливі напрями його співпраці з кафедрами й деканатами, наприклад, читання лекцій та проведення дискусій.

А вже за кілька днів панотця було запрошено в інститут фізичної культури Волинського університету, де він протягом години бесідував із першокурсниками на тему: «Піст у професійному спорту». І студентам, і капеланові було цікаво!

У Рожищенському деканаті

Уже третій рік у Рожищі під час Великого посту відправляли Хресну дорогу – загальноміське Богослужіння, присвячене Страстям Христовим, у

ХУДОЖНЕ СЛОВО

СВІЧКА

Старі цвинтарі схожі на музеї. Мурівани склепи, пам'ятники на могилах, написи на мармурових плитах і навіть безіменні горбики з хрестами а чи дерев'яними тумбами несуть відомості про час, коли жили на землі поселенці цього місця вічного спочинку, про їх соціальний стан, віросповідання, політичну принадлежність. А ще про моральні принципи оточення, з якого вони випали.

Ми з донечкою бредемо по такому старовинному кладовищу на Прикарпатті. Несемо у відерці розсаду ранніх весняних квітів до могилі бабусі. Ось вона, за високою березою, що нахилилась над безіменним пагорбом, порослим травою і барвінком.

– Тут також хтось похованій? – запитує доня, показуючи на пагорб.

– Напевно, що так, коли з усіх боків могили, а цього місця ніхто не зачепив.

– Ale чому тут ні хреста, ні квітів немає?

На це я не змогла відповісти. Натомість вийняла свічки. Одну запалила на бабусині могилі, а другу ввіткнула на краю пагорба. I – о диво! На могилі вона горить спокійно, а на пагорбі – наче смолоскип. I віск по боках стікає так густо і так швидко, що свічка зменшується прямо на очах. Я запалила ще одну. Te ж саме. Ніби це чиєсь гарячі сльози збігають струмочками...

Виймаю третю свічку і, розломавши її на три частини, даю доні, щоб повтикала в різні куточки пагорба. Усі вони горіли ясно, чисто, і вітер їх не гасив. Панувала якось неймовірна тиша. Навіть птахів не було чути.

– Мамо, а для чого людина живе на світі?

Від цього несподіваного доньчиного запитання, від її серйозного погляду я аж розгубилася.

– Мабуть, щоб робити добро...

– То плачути ті, що там поховані, бо їх усі забули, – прошепотіла донечка.

У дитячих очах читалася дорослість. А я, певно, була в цей час безпорадною.

...А через п'ять років не стало і моєї мами.

Поховали ми її на цьому ж старовинному цвинтарі, що розрісся ще на півтора гектара, а деякі могили вже заховалися між деревами в лісі. Особливо, розказують місцеві жителі, швидко розширяється він останніх кілька літ. Невже й сюди дістас кістяльва рука Чорнобиля? Кивають, що так. Але більше шкоди завдає оковита.

Зиск мають хіба що виготовлювачі вінків і пам'ятників.

Повертаючись із похорону, провідуюмо могилу бабусі. I – о диво! Навколо колись безіменного пагорба – кована огорожа, на вершині – великий різьблений хрест, а меморіальна дошка в обрамленні живих квітів сповіщає імена замучених борців за Україну. Кажуть, місцеві рухівці подбали. Вмонтовано навіть підвічники, у яких – недогорілі свічки...

...Минуло ще кілька літ. Ось і продали мі мамині квартиру. Хотілося зберегти її як своєрідний музей, де кожна річ дихає ненею, її працею. Важкою, треба визнати, працею простої жінки, яка у 29 років залишилася вдовою. Невимовно боляче було, – ніби обривались живі нитки на серці, – звільнити від скромних пожитків кожен куток на кухні, в кімнаті, в коридорі. Прощавай, тепле родинне гніздечко, яке виховало нас із братом у любові та душевній чистоті.

Останні відвідини могили. Коли ще зможу? Хіба аж наступної весни на Провідну неділю. А мама дивиться з мармурової плити, молода, в хустині, назад зав'язаній, як колись, під час роботи в полі. Але очі її цього разу, мені здається, дивляться зі смутком і образою...

Ховаючись від них, звернула на старий цвинтар, де бабусина могила. Там спокій, тиша. Ale що це? На пагорбі, який ще три роки тому був таким величавим, замість квітів росте бур'ян.

– Мамо, а для чого людина живе на світі? – ніби знову чую голос моєї донечки.

Ганна ХАРІВ

НА НАШ ПОГЛЯД

МАРФО! МАРФО!

Чому перед Пасхою у господині так мало часу?

Кожна з нас знає відповідь на це запитання – адже потрібно побілити стелю, помити вікна, усе випрати, випрасувати, килими вибити-витрусити, повимивати-позаглядати в усі шпаринки, про які іншим разом і не згадаєш; напекти печива зо три відра, насмажити півтонні ковбасок, запекти шин-

вольнити її нагальні потреби у суетній круговорті? Може, зупинитися, озирнутися і замислитися: що важливіше? Відро печива чи Сповідь? Чиста підлога чи чиста душа? Аромат ковбаски чи аромат ладану? Що краще: змучитися від хатньої роботи чи від Страсного хресного ходу? Стояти біля плити чи стояти на виносі Плащаниці? Зустрічати Воскресіння Христового вдома з ганчіркою в руках чи на святій Службі Божій?

Пригадаймо:

«Коли вони йшли, прийшов Він до одного села; тут жінка на ім'я Марфа прийняла Його у свій дім. У неї була сестра, що звалася Марією, котра сіла біля ніг Ісуса і слухала слово Його. Марфа ж клопоталася про велике частвування і, підійшовши, сказала: „Господи, чи Тобі байдуже, що сестра моя покинула мене одну слугувати? Скажи їй, щоб допомогла мені“. Ісус же сказав їй у відповідь: „Марфо! Марфо! Ти турбуєшся і клопочешся про багато що. А потрібне ж тільки одне; Марія ж благу обрала частку, яка не відніметься від неї“» (Євангеліє від Луки).

Турбуючись про чистоту і повноту свого дому, пам'ятаймо й бережімо головне – благу частку, яка не відніметься.

Юлія СПІРІНА, завідувачка видавничого відділу єпархії «Ключі»

якому беруть участь священики й міряни Української Православної Церкви Київського Патріархату на чолі з деканом протоієреєм Василем Шняком і священики й вірні Римсько-Католицької Церкви. Цього року спільнохристиянську покаянну ходу проведено, коли православні святкували Торжество Православ'я, а католики – Вхід Господній у Єрусалим. Хода розпочалася в костелі Преображення Господнього, пролягла через місто і завершилася у церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Звучали постові піснеспіви, євангельські читання та змістовні проповіді на теми викупного жертві Спасителя і християнського взаємопронесення. До Богослужіння долучився й голова райдержадміністрації Андрій Музика та інші представники місцевої влади.

* * *

Навесні 1946 року в селі Кроватка сталася трагедія: кількох воїнів Української Повстанської Армії оточив загін НКВД і наші хлопці загинули. Минуло багато десятиліть, але в народній пам'яті не затерялася не тільки сама трагедія, а й місце її. Тож 23 березня на прохання селян із нагоди перебування в районі народного депутата України Івана Зайця о. Василь Шняк у присутності членів Братства вояків УПА освятив хрест, аби за наших бійців тут вічно лунала молитва.

У Турійському деканаті

У Хрестопоклонну неділю в районному будинкові культури відбувся концерт постової пісні колективів Київського Патріархату «Хресту Твоєму

поклоняємося, Владико». У ньому взяли участь: хор і квартет Троїцького храму Турійська, хор і дует Покровської церкви с. Миляновичі, хор Різдво-Богородичної парафії с. Ружин. Прозвучало п'ятнадцять піснеспівів. На дійстві були присутні віруючі різних конфесій, представники місцевої влади, зокрема голова селищної ради Олексій Безсмертний, які гаряче аплодували учасникам концерту. Програму вів декан протоієрей Микола Даньків, який, до речі, був ініціатором концерту. Цей захід проведено в Турійську вперше, але вже багато разів в цьому селищі проводили богослужінні та різдвяні концерти.

Хай не повториться

30 березня на Меморіалі у Луцьку вже всьоме відбулося Віче пам'яті та скорботи, присвячене землякам, загиблим під час воєн, міжнаціональної боротьби, репресій та депортаций із Холмщини, Підляшшя, Лемківщини, Бойківщини, Надсяння. На прохання обласного ветеранського громадсько-культурного товариства «Холмщина» священик кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецкар відправив панахиду по вбитих, закатованих, знищених українцях. У проповіді він, зокрема, зазначив: «Господь закликає нас до любові, а диявол – до злоби, і саме він спричиняє насильство, ворожнечу і вбивства невинних людей. Заради прийдешніх поколінь ми зобов'язані пам'ятати про страшні злочини, вчинені проти українців, і не допустити їх повторення у майбутньому».

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК, прот. Віталій СОБКО. Світлини Дмитра ЧЕРЕНЮКА, прот. Віталія СОБКА

Стежинка до храму

КАЗКА

В Україні був звичай напередодні Великодня не заливати і не гасити вогню. Кожен господар тримав жар цілу ніч, щоб можна було запалити скалку після ранкового Богослужіння.

Господині в Страсну суботу печуть, варять, готують, щоб було і своїм, і захожим людям. Усі радісно чекають і зустрічають Великдень...

У селі на той час жив нещасливий бідняк. Не гультяй, не п'яниця, а добра, працьовита людина. Мало того, що пропала й перевелася вся його худоба і двічі погорів, – так ще й дружина померла, лишивши на нього повну хату дітей. Залишився вдівцем, та до того ж убогим: діти без догляду, господині в хаті немає, – тож біда здолала зовсім. Який чоловік упорається сам, без господині, і яке йому життя? І було йому свято – не свято. Не готувалося нічого: ні паски, ні смаженого поросяті... Та й що було йому готувати, коли від Масниць вогню в печі не розводили: навіть дров не було.

Промолився він щиро цілу ніч, а після Богослужіння привітався з усіма. Його

й пригостили: хто скибочкою паски, хто червоним яечком. Зрадів: дітки матимуть що їсти. Пішов додому, поклав усе на стіл. Думав запалити скалку і будити дітей...

Спохопився – вогню немає. Надворі було ще темно. Згадавши, що в добрих людей до цього дня зберігається жар про запас і

свічку вони не гасять. Пішов він до сусіда.

– Христос воскрес!
– Воїстину воскрес!
– Дайте, люди добре, вогню засвітити свічку.
– От людина! І Великдень забув: до людей по вогонь ходить! Іди з Богом додому; нині всі вогонь у дома тимають, і тут не до тебе. Невже ти не приберіг свого?

Пішов він до другого чоловіка; там його жінки та дівчата засміяли, що в такий день по хатах ходить по вогонь, і прогнали. Він – у третій двір, у четвертий – скрізь те ж саме: готують стіл, нікому діла нема до бідняка: де засміють, а де й вилають і прогоняють.

– Забирається, – кажуть, – не до тебе зараз, а за вогнем іди до чумаків, там дадуть.

Заплакав бідняк, обійшовши майже все село, і подумав: «Господи Боже мій! За що ж люди мене кривдять? Вони ж мене знають: не злодій я, не п'яниця; унаділися до мене біда і злідні, й сам не знаю, за що і звідки, а вони ще гірко насміхаються наді мною... Видно, самі не знали зліднів. Тому й не запитають, чому від самої Масляної жодної крихти в домі не було, і не готувалось ні разу... І звинувачують, що свого вогню немає».

Роздумуючи так, убогий стояв посеред вулиці в кінці села і не знат, куди йти і що робити. Поглянув він у чисте поле – за селом світиться.

«От, – подумав, – і справді, піду до чумаків, вогню попрошу: більше нікуди. Може, хоч чумаки не відмовлять».

Війшов прямісінько до вогню. Дійсно:

сидять чумаки навколо вогнища у святковому вбранні, згадують Великдень.

– Христос воскрес!
– Воїстину воскрес!
– Дайте вогню, люди добре!
– Будь ласка! Але у що ти візьмеш?
– Та от дайте хоча б свічку запалити.

– Не донесеш ти свічку до села: тут у полі вітерець гуляє, задме. Підстав-но полу

світки, ми тобі жару в запіл насилимо.

Він підставив, недовго думав; а вони згорнули жар просто руками, та й насилили йому в світку.

– Іди з Богом! Не бійся нічого, донесеш.

Шо думав він, коли брав жар у полу, – невідомо. Але як людина проста, яка ніколи не обманює інших, він повірив чумакам: поклав свою свічку за пазуху, зібраав акуратно кінець поли і пішов додому. «Якщо люди згребли та насилили жару руками, так чому ж мені не донести його додому?»

Зайшовши в хату, запалив свічку, став на коліна, помолився, піднявся, щоб накрити на стіл і будити дітей, поглянув на припічок, куди висипав з полу жар, а там замість жару – лежить купа золота.

Зрадів убогий, зрозумів, що це йому Бог дав. Ще раз помолився, подякував, поклав на стіл скибки паски і яйця та почав будити дітей. Наказав їм швидше вмитися, помолитися, привітати один одного і сидати за стіл.

Сусід убогого, котрий не дав огню, побачивши, що в нього все-таки світиться, підійшов, зазирнув у вікно – і побачив на припічку цілу купу червінців. Здивувався,

увійшов і почав розпитувати бідняка, а той, не криючись, розказав усе, як було. Сусід вийшов на вулицю, глянув у ту сторону, куди ходив убогий, і також побачив вогник.

«Піду-но і я по золото», – подумав.

Тим часом сусідка з іншої хати вибігла за чимось, підійшла до вікна бідняка: сплеснула руками, зайдла до хати, щоб помилуватися золотом, розпитати сусіда про все і позадрти йому. А дізнавшись, як усе це сталося, побігла додому і випровадила якнайшвидше свого чоловіка, щоб ішов за село до чумаків: там, мовляв, на Великдень роздають пригорщами золото.

– Та гляди, більше нагрібай, – кричала вона йому вслід.

Через цю сусідку чутка пішла цілим селом. І всі жінки послали своїх чоловіків на вигін до чумаків, щоб ті нагребли побільше золота і принесли додому.

Прийшли вони до вогнища, зняли шапки, вклонились і попросили жару. Чумаки подивились на них, але не сказали нічого, тільки звеліли кожному підставити по черзі полу і насилили кожному по пригорщи. Чоловіки, які отримали жар, стояли і не відходили, чекали, щоб іще дали.

– Вистачить по одній, – сказали чумаки. – Адже треба розділити на всіх.

Подякували чоловіки і за це. Бачачи, що жар лежить у полах і не горить, зраділи і жаво пішли до села. Але радість їхня була недовго. Ралтом вони почули, що пахне смаленим. Хтось підставив під полу руку і обік її. Зчинився шум, крик, сварка – усі пропалили свій новий одяг. Чоловіки зірнулись назад у поле – а там нічого немає: ні вогню, ні волів, ні чумаків...

А бідняк зажив щасливо і радісно.

Що ж були за чумаки? Чи не ангели?

ПІСНЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Музика Т. Толочко
Словеса К. Перелісної

1. Спі- ва- е жа- йво- рон з не- бес: «Хри-

-стос во- скрес! Хри- стос во- скрес!»

з не- бес

2. дзвін гу- де з се- ла: «Хри- стос во- скрес – Йо-

му хва- ла!»

1. Співає жайворон з небес:
«Христос воскрес! Христос воскрес!»
У небі дзвін гуде з села:
«Христос воскрес – Йому хвала!»

2. Проміннях сонячна блакить:
«Христос воскрес! Його хваліть!»

Дзюрчить струмок – весняний дзвін:
«Христос воскрес – Господній Син!»

3. Радіють діти у вінках:
Христос воскрес у Небеса!
І вся земля, мов той вінок
З чудесних трав, ясних квіток.

4. І в серці радість через край,
Воскresli pole, rіchka, gай.
І ліне пісня до небес:
«Христос воскрес! Христос воскрес!»

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

Розшифруй слова, підставляючи букви під відповідними цифрами в таблиці, і встав утворені слова в речення, де вони пропущені.

Б=1, М=6, К=7, Д=19, С=4, П=10, Ц=20, Л=8,
Я=9, Р=2, Г=5, Е=4, А=3, В=21, Н=13, О=18,
Ф=11, У=14, І=16.

- Христос прийняв на Себе за наші гріхи.
- Бог не карає нас за гріхи, якщо ми широко , тобто жалкуємо, що вчинили зло, знаємо, що ми винні і дуже стараємося віправитись.
- Щоб покаятись, ми просимо вибачення в Бога у домашній молитві, а також ідемо у храм до таїнства

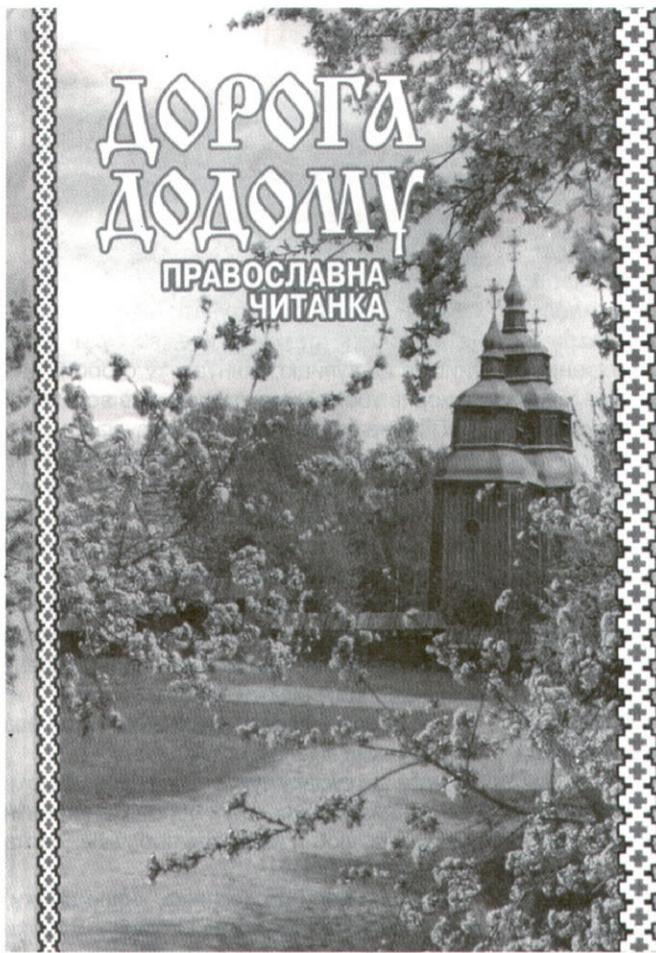
10	18	7	3	2	3	13	13	9

7	3	4	6	18	4	9

4	10	18	21	16	19	16

РЕКОМЕНДУЄМО ПРИДАТИ

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ДОРОГУ ДОДОМУ

Немає нічого кращого, як повернутися з далекої подорожі до рідної домівки, де тебе люблять, чекають, де все тобі таке рідне і міле. Таким поверненням додому є наша путь у Царство Небесне – вічне життя, несінчену радість. Дорога туди тяжка й небезпечна, на ній трапляється безліч перешкод і труднощів. Та іншої у Царство Боже немає.

Як нам стати на цей найважливіший шлях, як іти і дійти, розповідає чудова книжка – православна читанка Ганни Куземської «Дорога додому» (К.: Фенікс, 2006).

Вона унікальна змістом і художнім оформленням. Складається із тридцяти авторських оповідань, які порушують сучасні й вічні проблеми духовного світу людини. Зміст оповідань поглиблюють творчі завдання, пояснення найголовніших засад православної віри, цитати зі Святого Письма, творів святих отців, авторська публіцистика.

Книжка укорінена в національні традиції України. Читач відкриває для себе духовні багатства нашого народу. Основним елементом художнього оздоблення читанки є розмайття національної вишивки. Цікавою знахідкою є дитячі малюнки до оповідань. У книзі вміщено також словничок найпоширеніших релігійних термінів, список ілюстрацій.

Книжка складається з трьох частин: «Відкриті очі серця», «Знамена перемоги» і «Глибина мудрості». Автор «Дороги додому» намагається говорити з нами про призначення людини, про сенс життя та, найголовніше, про джерело всякої добра – Бога. Ця книжка допоможе нам зрозуміти, що ми ніколи не будемо самотніми, якщо в серці нашому оселиться Любов.

«Дорога додому» – книга для дітей і молоді, її можна порадити як своєрідний посібник для учнів і вчителів недільних шкіл, учителів, що викладають основи християнської етики, для позакласного читання учнів та усім, хто прагне духовного зростання.

Хотілося б, щоб знайшлися благодійники, ю у кожній шкільній бібліотеці Луцька, нашої області була ця чудова книжка. Замовити її можна у видавництві «Фенікс», що в столиці, тел. (044) 501-93-01. Я ж її придала у Володимирському соборі в столиці, чим дуже задоволена.

Віра ТКАЧУК,
голова луцького методоб'єднання вчителів християнської етики

ОФІЦІЙНО

Протоієрея Володимира Петрова звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в с. Тростянець Ківерцівського декана з правом переходу в іншу єпархію (указ № 19 від 29 лютого 2008 р.).

Василя Лозовицького, кандидата богословських наук, призначено проектором з навчальної частини Волинської духовної семінарії (указ № 20 від 21 березня 2008 р.).

Протоієрея Ярослава Мельничука призначено настоятелем парафії Великомученика Пантелеймона Цілителя в Іваничах (указ № 21 від 27 березня 2008 р.).

МНОГІЙ ЛІТ!

9 травня єпископові Луцькому і Волинському Михаїлові – 42 роки. Щиро вітаємо нашого владику й бажаємо Господнього благословення на всі Богоугодні справи й багаторічне, успішне, плідне архіпастирство на Волинській землі! 10 травня з цієї нагоди преосвященний відправить подячу Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці, яка розпочнеться о 9.00.

ВІТАННЯ

Висвята

Диякона Сергія Поврозника 9 березня 2008 р. висвячено на священника.

Ювілеї

Галині Заруденець, послушниці жіночого монастиря Різдва Христового у Володимирі, 1 квітня – 20 років;

священику Миколі Козаченку, клірикові парафії Святителя Миколая Чудотворця в Камені-Каширському, 2 квітня – 10 років священичого служіння;

протоієрею Василеві Муралю, настоятелеві парафії Святого Йоана Хрестителя в с. Прилуцькому Ківерцівського дек., 7 квітня – 15 років священичого служіння;

протоієрею Віталієві Лехобиту, настоятелеві парафії Рівноапостольного Володимира Великого в Ковелі, 7 квітня – 10 років священичого служіння;

протоієрею Богданові Якиму, настоятелеві парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Сенкевичівка Городівського дек., 9 квітня – 50 років;

священику Любомирові Чеховичу, настоятелеві парафії Преподобного Симеона Стовпника в с. Облапі Ковельського району, 9 квітня – 40 років;

священику Миколі Щомаку, настоятелеві парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новосілки Турійського дек., 9 квітня – 35 років;

священику Анатолієві Зарембі, настоятелеві парафії Архістратига Михаїла в с. Мельники-Рицькі Ратнівського дек., 15 квітня – 30 років, 16 квітня – 10 років священичого служіння;

священику Миколі Кирилюку, настоятелеві парафії Апостола Йоана Богослова в с. Невір Любешівського дек., 18 квітня – 45 років;

протоієрею Вікторові Михалевичу, капеланові й викладачеві Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП та настоятелеві парафії Апостолів Петра й Павла в с. Коршовець Луцького району, 18 квітня – 10 років священичого служіння;

ігумену Маркові (Левківі), намісникові монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерцівського району, 20 квітня – 5 років священичого служіння;

священику Василеві Корецькому, настоятелеві парафії Мучениці Параскеви-П'ятниці в с. Мілятин Іваничівського дек., 13 травня – 35 років;

протоієрею Тарасові Шередьку, настоятелеві парафії Архістратига Михаїла в с. Ловище Турійського дек., 23 травня – 30 років;

священику Василеві Мавдрику, настоятелеві парафії Казанської ікони Божої Матері в с. Бубні Володимирського дек., 24 травня – 10 років священичого служіння.

Щиро вітаємо священнослужителів і послушницю із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

28 квітня – проща до святынь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (міроточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчи – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголосуватися до 27 квітня. Вийзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 40 грн.

3 травня – богоїздля до святынь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Великомихайлівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголосуватися до 2 травня. Вийзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 21.00. Вартість поїздки 40 грн.

8–9 травня – паломництво до Маняві (Івано-Франківська

обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа. Зголосуватися до 7 травня. Вийзд 8 травня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 9 травня о 22.00. Вартість – 85 грн.

14 травня – проща до святынь Києва: Печерська лавра – Введенський монастир – Видубицький монастир – Іонівський монастир – Михайлівський Золотоверхий монастир – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголосуватися до 12 травня. Вийзд 13 травня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 14 травня о 23.30. Вартість поїздки 120 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (0332) 5-42-50. Увага! Найближчим часом буде змінено номер телефону паломницької служби єпархії. Новий номер – (0332) 71-83-77.

Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуюмо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на духовні заняття священика Андрія Ротченкова. Початок о 15 годині щонеділі.

У приміщенні редакції (Луцьк, Градний узвіз, 1) можна замовити літературу видавництв «Ключі», «Українське біблійне товариство», «Свічадо». Докладніша інформація про це за тел. 72-21-82.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її більшім або в бібліотеку

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (0332) 4-60-38
Наклад 4500 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 44 від 21.04.2008 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
www.pravoslavia.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ (верстка, ТЗОВ «ІНІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редактувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.